

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4022/2022
05.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Добриле Страјина и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Владимир Поповић из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 34/22 од 26.01.2022. године, у седници одржаној 05.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против дела става другог изреке пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 34/22 од 26.01.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против дела става другог изреке пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 34/22 од 26.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду Прр175/21 од 14.10.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за нематеријалну штету због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 1.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 14.10.2021. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да суд обавезе тужену да јој исплати разлику између траженог износа од 2.000 евра и износа досуђеног ставом првим изреке, односно за износ од 1.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 14.01.2021. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 19.500,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 34/22 од 26.01.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена

пресуда у ставу првом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за нематеријалну штету због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 850 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 14.10.2021. године до коначне исплате, док је преко износа од 850 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а до износа од 1.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против дела става другог изреке правноснажне другостепене пресуде којом је преиначена првостепена пресуда у ставу првом изреке и обавезана тужена да тужиљи на име новчаног обештећења за нематеријалну штету због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 850 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 14.10.2021. године до коначне исплате, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...18/20).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде којом не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за неимовинску штету која је тужиљи изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Београду Ст 22/02, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужиљи са припадајућом каматом. Ово право тужиље и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права.

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна, а ни према члану 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року. За оцену дозвољености ревизије није зато од значаја ни преиначење првостепене пресуде, које је, уосталом, извршено у корист ревидента.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић